

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Finanzgericht Düsseldorf — fortolkning af artikel 63 TEUF og 65 TEUF — national arveafgiftslovgivning, hvorefter den afgiftsfrie del af værdien af en fast ejendom er på 2 000 EUR, såfremt arvelader og arvtager havde bopæl i et tredjeland, hvorimod denne afgiftsfrie del er på 500 000 EUR, såfremt enten arvelader eller arvtager havde bopæl i indlandet

Konklusion

Artikel 56 EF og 58 EF skal fortolkes således, at de er til hinder for en medlemsstats lovgivning om beregning af arveafgifter, som i tilfælde af erhvervelse ved arv af en fast ejendom, som er beliggende på denne medlemsstats område, foreskriver et bundfradrag i afgiftsgrundlaget, der under omstændigheder som i hovedsagen, hvor arvefølge og arvingen på tidspunktet for dødsfaldet var bosiddende i et tredjeland såsom Det Schweiziske Forbund, er mindre end det bundfradrag, der ville have fundet anvendelse, hvis mindst én af dem på nævnte tidspunkt havde været bosiddende i nævnte medlemsstat.

(¹) EUT C 174 af 16.6.2012.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 17. oktober 2013 — United Antwerp Maritime Agencies (UNAMAR) NV mod Navigation Maritime Bulgare (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hof van Cassatie van België — Belgien)

(Sag C-184/12) (¹)

(Romkonventionen om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser — artikel 3 og artikel 7, stk. 2 — parternes frie lovvalg — grænser — ufravigelige regler — direktiv 86/653/EØF — selvstændige handelsagenter — aftale om salg eller køb af varer — agenturgiverens ophævelse af agenturkontrakten — national gennemførelseslovgivning, der fastsætter en beskyttelse, der går videre end direktivets minimumskrav, og ligeledes fastsætter en beskyttelse af handelsagenterne i forbindelse med tjenesteydelsesaftaler)

(2013/C 367/19)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Hof van Cassatie van België

Parter i hovedsagen

Sagsøger: United Antwerp Maritime Agencies (UNAMAR) NV

Sagsøgt: Navigation Maritime Bulgare

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Hof van Cassatie van België — fortolkning af artikel 3 og artikel 7, stk. 2, i konventionen om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser åbnet for undertegnelse i Rom den 19. juni 1980 (EFT L 266, s. 1), og i Rådets direktiv 86/653/EØF af 18. december 1986 om samordning af medlemsstaternes lovgivning om selvstændige handelsagenter (EFT L 382, s. 17) — parternes frie valg — grænser — handelsagenturaftale — lovvalgs klausul, der peger på lovgivningen i agenturgivers stat — anlæggelse af sag ved retten på handelsagentens etableringssted

Konklusion

Artikel 3 og artikel 7, stk. 2, i konventionen om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser, åbnet for undertegnelse i Rom den 19. juni 1980, skal fortolkes således, at en EU-medlemsstats lovgivning, som opfylder den minimumsbeskyttelse, der er foreskrevet i Rådets direktiv 86/653/EØF af 18. december 1986 om samordning af medlemsstaternes lovgivning om selvstændige handelsagenter, og som er valgt af parterne i en aftale om handelsagentur, alene kan fraviges til fordel for lex fori af den ret, som sagen er indbragt for, og som er beliggende i en anden medlemsstat, med henvisning til den ufravigelige karakter af de regler i denne sidstnævnte medlemsstats retsorden, som regulerer forholdene for selvstændige handelsagenter, såfremt den ret, som sagen er indbragt for, på udførlig vis konstaterer, at lovgiveren i domstolslandet i forbindelse med denne gennemførelse har anset det for afgørende i det pågældende retssystem at tildele handelsagenten en beskyttelse, der går videre end det, der er fastsat i det nævnte direktiv, idet der i denne henseende tages hensyn til sådanne ufravigelige reglers art og formål.

(¹) EUT C 200 af 7.7.2012.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 17. oktober 2013 — Billerud Karlsborg AB og Billerud Skärblacka AB mod Naturvårdsverket (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Högsta domstolen — Sverige)

(Sag C-203/12) (¹)

(Direktiv 2003/87/EF — ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner — bøde for overskridelse af emissionskvoterne — begrebet overskridelse af emissionskvote — side-stillelse med manglende overholdelse af en forpligtelse til inden for de i direktivet fastsatte frister at returnere tilstrækkelige kvoter til dækning af emissionerne i det foregående år — ingen undtagelsesgrund i tilfælde af faktisk rådighed over ikke-retturnerede kvoter bortset fra force majeure — ikke adgang til at tilpasse bøden — proportionalitet)

(2013/C 367/20)

Processprog: svensk

Den forelæggende ret

Högsta domstolen

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Billerud Karlsborg AB og Billerud Skärblacka AB

Sagsøgt: Naturvårdsverket

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Högsta domstolen — fortolkning af artikel 16, stk. 3 og 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF af 13.10.2003 om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet og om ændring af Rådets direktiv 96/61/EF (EUT L 275, s. 32) — sanktioner i henhold til direktivet — forpligtelse for en driftsleder, der ikke senest den 30. april hvert år returnerer tilstrækkelige kvoter, til at betale en bøde, selvom den manglende returnering skyldes uagtsomhed, en administrativ fejl eller et teknisk problem — eventuel mulighed for eftergivelse af bøden eller bødenedsættelse

Konklusion

- 1) Artikel 16, stk. 3 og 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF af 13. oktober 2003 om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet og om ændring af Rådets direktiv 96/61/EF, skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for, at en driftsleder, som — selv om den pågældende har et tilstrækkeligt antal emissionskvoter til rådighed — ikke senest den 30. april i det indeværende år har returneret tilstrækkelige kuldioxidækvivalentkvoter til dækning af sine emissioner i det foregående år, undgår at blive pålagt den bøde for overskridelse af emissionskvoterne, som er omhandlet i den nævnte bestemmelse.
- 2) Artikel 16, stk. 3 og 4, i direktiv 2003/87 skal fortolkes således, at den faste bøde, der er fastsat i denne bestemmelse, ikke kan ændres af den nationale ret med henvisning til proportionalitetsprincippet.

(¹) EUT C 184 af 23.6.2012.

Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 17. oktober 2013 — Sumitomo Chemical Co. Ltd mod Deutsches Patent- und Markenamt (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundespatentgericht — Tyskland)

(Sag C-210/12) (¹)

(Patentret — plantebeskyttelsesmidler — supplerende beskyttelsescertifikat — forordning (EF) nr. 1610/96 — direktiv 91/414/EØF — nødtilladelse til markedsføring i henhold til dette direktivs artikel 8, stk. 4)

(2013/C 367/21)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundespatentgericht

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Sumitomo Chemical Co. Ltd

Sagsøgt: Deutsches Patent- und Markenamt

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Bundespatentgericht — fortolkning af artikel 3, stk. 1, litra b), og artikel 7, stk. 1, i Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EF) nr. 1610/96 af 23. juli 1996 om indførelse af et supplerende beskyttelsescertifikat for plantebeskyttelsesmidler (EFT L 198, s. 30) — betingelser for opnåelse af et supplerende certifikat — mulighed for at udstede nævnte certifikat på grundlag af en gyldig foreløbig markedsføringstilladelse, der er meddelt i henhold til artikel 8, stk. 4, i direktiv 91/414/EØF — det aktive stof clothianidin

Konklusion

- 1) Artikel 3, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1610/96 af 23. juli 1996 om indførelse af et supplerende beskyttelsescertifikat for plantebeskyttelsesmidler skal fortolkes således, at den er til hinder for, at et supplerende beskyttelsescertifikat udstedes for et plantebeskyttelsesmiddel, som der er udstedt en nødtilladelse til markedsføring for i henhold til artikel 8, stk. 4, i Rådets direktiv 91/414/EØF af 15. juli 1991 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler, som ændret ved Kommissionens direktiv 2005/58/EF af 21. september 2005.
- 2) Artikel 3, stk. 1, litra b), og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 1610/96 skal fortolkes således, at de er til hinder for, at en ansøgning om et supplerende beskyttelsescertifikat indgives før det tidspunkt, hvor der er udstedt en markedsføringstilladelse for plantebeskyttelsesmidlet i henhold til forordningens artikel 3, stk. 1, litra b).

(¹) EUT C 209 af 14.7.2012.